

ΤΟΜΙ ΓΚΡΙΝΟΥΑΛΝΤ

Oups!
Κάτι
πέταξα!

Η ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

ΚΑΙ ΠΩΣ ΝΑ ΤΗ ΓΛΙΤΩΣΕΤΕ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΤΟΥ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟΥ
ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ
ΚΑΙ ΠΩΣ
ΝΑ ΤΟ ΓΛΙΤΩΣΕΤΕ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ:

CHARLIE JOE JACKSON'S GUIDE TO SUMMER VACATION

Από τις Εκδόσεις Roaring Brook Press, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η κατασκήνωση και πώς να τη γλιτώσετε**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Tommy Greenwald

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: J. P. Coover

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κασσιανή Μπουλούκου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Tommy Greenwald, 2013

© Εικονογράφησης: J. P. Coover, 2013

Published by arrangement with Roaring Brook Press,
a division of Holtzbrinck Publishing Holdings Limited Partnership.

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2014, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0555-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΤΟΜΙ ΓΚΡΙΝΟΥΑΛΝΤ

Μετάφραση:
Κασσιανή Μπουλούκου

Για τον Κένι και την Έλεν Γκρίνουαλντ
και τους αγαπημένους μου κατασκηνωτές,
Τζέσικα και Τζέικ

*Όποιος διαβάζει πολύ και χρησιμοποιεί το μυαλό
του λίγο αποκτά κακές συνήθειες τρόπου σκέψης.*

Άλμπερτ Αϊνστάιν

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Υποδέξω ότι το μόνο που θα πω πριν ξεκινήσουμε είναι ότι δε θέλω να ανησυχείτε. Αυτή δεν είναι μία από εκείνες τις ιστορίες για καλοκαιρινές κατασκηνώσεις όπου παραμονεύουν μανιακοί δολοφόνοι μέσα στο δάσος και αρπάζουν ένα ένα τα παιδιά.

Σίγουρα δεν είναι τόσο κακή.

Τουλάχιστον όχι τόσο.

* * *

Ακούστε λοιπόν τι συνέβη. Όταν τελείωσε η σχολική χρονιά, τρελάθηκα προσωρινά και αποφάσισα να κάνω τους γονείς μου χαρούμενους. Έτσι, συμφώνησα να περάσω τρεις εβδομάδες σε μια σχολική κατασκήνωση, στην κατασκήνωση Ρινταμπούκι.

Ναι, έτσι λέγεται, «Ρινταμπούκι».*

Με άλλα λόγια, η κατασκήνωση των σπασίκλων.

Χωρίς να το καταλάβω καλά καλά, βρέθηκα μέσα στο αυτοκίνητο, καθ' οδόν προς τα εκεί. Δε θυμάμαι πολλά από τη διαδρομή. Μόνο ότι ήταν οι πιο ατε-

* «Read-a-Bookie» («Διάβασε ένα βιβλίο») στο πρωτότυπο. (Σ.τ.Μ.)

λείωτες ώρες της ζωής μου. Δε θυμάμαι επίσης τον αποχαιρετισμό με τους γονείς μου, την αδελφή μου, τη Μέγκαν, και τα δυο μου σκυλιά, τον Μους και την Κόκο. Νομίζω ότι είχα πάθει σοκ.

Το πρώτο πράγμα που θυμάμαι ήταν ότι, μόλις έριξα μια ματιά τριγύρω μου στην κατασκήνωση, ήθελα να το βάλω στα πόδια και να γυρίσω σπίτι.

Ένιωσα σαν να είχα κάνει ανώμα-

λη προσγείωση στον Πλανήτη των Προικισμένων Παιδιών.

Υπήρχαν πολύ λίγες ενδείξεις οικείας ανθρώπινης ζωής. Η ανεπίσημη κολλητή μου, η Κέιτι Φρίντμαν, είχε αποφασίσει να έρθει και αυτή στην κατασκήνωση και αυτό ήταν τρομερό εκ μέρους της. Ο Ναρίμ Ράνταλ, που ανταγωνίζεται τον Τζέικ Κατζ για τον τίτλο του μεγαλύτερου σπασίκλα, πηγαίνει χρόνια σε αυτή την κατασκήνωση, οπότε τον βρήκα και αυτόν εκεί. Ο υπόλοιπος πληθυσμός της κατασκήνωσης αποτελούνταν από τα εβδομήντα πέντε εξυπνότερα παιδιά που είχα γνωρίσει ποτέ. Αλλά και από έναν σωρό ενήλικες, που φαίνονταν το ίδιο έξυπνοι με τα παιδιά.

Παντού υπήρχαν βιβλία. Όσο για τα κινητά και τα ηλεκτρονικά παιχνίδια, αυτά δεν υπήρχαν πουθενά. (Φυσικά και δεν επιτρέπονταν.)

Κοίταξα γύρω μου αναζητώντας το διαστημόπλοιο που θα με επέστρεφε στον Πλανήτη των Κανονικών Ανθρώπων, αλλά δεν το είδα πουθενά. Και τότε, με τσίμπησα μπας και ξυπνούσα από αυτό που μου φαινόταν σαν ο τρομερότερος εφιάλτης. Ούτε αυτό έπιασε όμως. Σιγά σιγά άρχισα να καταλαβαίνω ότι δεν είχα διέξοδο.

Είτε το ήθελα είτε όχι, ήμουν εγκλωβισμένος στην Κατασκήνωση Ρινταμπούκι για τις επόμενες τρεις εβδομάδες.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ	
7 Π.Μ.	Πρωινό
8 Π.Μ.	Πρώτο εργαστήριο: Γραμματική και στίλ
9 Π.Μ.	Δεύτερο εργαστήριο: Γραμματική και τεχνικές
10 Π.Μ.	Τρίτο εργαστήριο: Γραφή
11 Π.Μ.	Ελεύθερη κολύμβηση
12 Μ.Μ.	Γεύμα
1 Μ.Μ.	Κοινή ησυχία 1: Διάβασμα και σύνταξη επιστολών
2 Μ.Μ.	Πρώτο διάλειμμα
3 Μ.Μ.	Δεύτερο διάλειμμα
4 Μ.Μ.	Αθλητικές δραστηριότητες
5 Μ.Μ.	Κοινή ησυχία 2: Διάβασμα και σύνταξη επιστολών
6 Μ.Μ.	Δείπνο
7 Μ.Μ.	Βραδινές δραστηριότητες
9 Μ.Μ.	Κοινή ησυχία 3: Διάβασμα και σύνταξη επιστολών
10 Μ.Μ.	Τα φώτα σβήνουν

10:01 Μ.Μ. – Κλαίω στο κρεβάτι μου

Αγαπημένοι μου γονείς,

Ένα από τα πρώτα πράγματα που μας είπαν να κάνουμε εδώ, στην κατασκήνωση, ήταν ότι πρόκειται να γράψουμε πολλή γράμματα. Λένε ότι έτσι θα βελτιώσουμε τις «αφηγηματικές ικανότητές μας», όποιες και αν είναι αυτές.

Τέλος πάντων. Το πρώτο γράμμα που θα στείλουμε στους γονείς μας υποτίθεται ότι θα πρέπει να γράφει αυτά που θέλουμε να πετύχουμε στην κατασκήνωση.

Ελπίζω να μάθω πώς να σταματήσω να παίρνω χαζές αποφάσεις μόνο και μόνο για να ικανοποιώ τους γονείς μου.

Ο γιος σας, που σας αγαπάει πολύ.

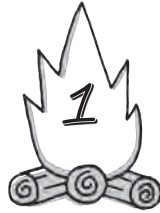
Αν και αυτή τη στιγμή δε νιώθω
να σας αγαπάω και πολύ.

Τσάρλι Τζο

Πρώτη εβδομάδα

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΣΟΡΤΣΑΚΙΑ

Από τη στιγμή που πάτησα το πόδι μου στην κατασκήνωση, κατάλαβα ποιος είναι ο σκοπός της.

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΡΙΝΤΑΜΠΟΥΚΙ:
ΔΙΑΠΛΑΘΟΝΤΑΣ ΝΕΑΝΙΚΑ ΜΥΑΛΑ ΑΠΟ ΤΟ 1933

Λυπάμαι, αλλά εγώ δε θέλω να διαπλάσω τον εγκέφαλό μου. Η διάπλαση είναι κάτι σιχαμένο. Μου θυμίζει βρομιές. Και δε μου αρέσουν οι βρομιές.

Προτιμώ το μυαλό μου τηγανισμένο σε μπόλικο λάδι, πασπαλισμένο με ζάχαρη άχνη και περιχυμένο με σιρόπι σοκολάτας.

Εκ πρώτης όψεως, η Κατασκήνωση Ρινταμπούκι μοιάζει με οποιαδήποτε άλλη καλοκαιρινή κατασκήνωση. Έχει μια μεγάλη λίμνη για κολύμπι, ένα γήπεδο μπάσκετ, ένα γήπεδο τένις, ένα γήπεδο μπίτζμπολ και ένα γήπεδο ποδοσφαίρου. Τα παιδιά μένουν σε κάτι ωραίες ξύλινες καμπίνες μέσα στο δάσος και η τραπεζαρία είναι τεράστια με μεγάλα ξύλινα τραπέζια και ξύλινες καρέκλες. Υπάρχει μια αίθουσα για

κατασκευές και ένα θέατρο για να ανεβάζουμε παραστάσεις.

Είναι ένα πολύ ωραίο μέρος, φτάνει να ξεχάσεις τον λόγο για τον οποίο βρίσκεσαι εκεί.

Δηλαδή, για να γράφεις και να διαβάζεις.

Μπορεί να ήμουν μαζί με την Κέιτι και τον Ναρίμ, αλλά δεν μπορούσα να σταματήσω να σκέφτομαι όσους είχα αφήσει πίσω. Κυρίως την υπέροχη και καταπληκτική Ζόι Άλβαρεζ, την παραλίγο κοπέλα μου. Ήταν το μόνο κορίτσι που μπορούσε να συγκριθεί με την υπέροχη και καταπληκτική Χάνα Σπιβέρο. Έλειπα μόνο πέντε ώρες, αλλά μου έλειπε ήδη η Ζόι. Σκεφτόμουν επίσης και τους υπόλοιπους της παρέας – τον Τζέικ, τον Τίμι, τον Πιτ και, ναι, τη Χάνα. Τους φανταζόμουν στην παραλία να διασκεδάζουν χωρίς να κάνουν τίποτα. Ή στο σινεμά, να τρώνε πατατάκια και να συζητάνε πόσο αποτυχημένος είμαι. Και, εδώ που τα λέμε, το ίδιο θα έλεγα και εγώ αν ήμουν στη θέση τους.

Αλλά δεν ήμουν στη θέση τους. Ήμουν στη δική μου.

Έτσι, αντί να διασκεδάζω κάνοντας απολύτως τίποτα, στεκόμουν μαζί με τα υπόλοιπα παιδιά της κατασκήνωσης σε έναν κύκλο γύρω από έναν ιστό με μια σημαία. Επειδή ήταν η πρώτη μέρα, έπρεπε να κάνουμε τον λεγόμενο «Κύκλο του Καλωσορίσματος». Δηλαδή, να κρατιόμαστε χέρι χέρι και να τραγουδάμε τον ύμνο της κατασκήνωσης, που λεγόταν «Μα-

θαίνοντας την αγάπη και αγαπώντας τη μάθηση».

Αυτό είναι το μόνο που χρειάζεται να ξέρετε γι' αυτό το τραγούδι.

Κοίταξα την Κέιτι και τον Ναρίμ που τραγουδούσαν με όλη τη δύναμη των πνευμόνων τους.

«Είστε σοβαροί;»

Η Κέιτι έβαλε τα γέλια και είπε: «Τώρα είσαι στην κατασκήνωση, Τσάρλι Τζο», καταφέροντας, κατά έναν μυστήριο τρόπο, να μην της ξεφύγει ούτε νότα. «Πάψε να είσαι αρνητικός και ακολούθα το πρόγραμμα».

«Μα, δε συμφωνώ με το πρόγραμμα», της είπα. «Διαφωνώ με το πρόγραμμα».

«Ακόμη δεν μπορώ να το πιστέψω ότι αποφάσισες να έρθεις στην κατασκήνωση, Τσάρλι Τζο», είπε ο Ναρίμ. «Δεν είσαι τύπος που μου κάνει για φίλος των βιβλίων και της μάθησης».

«Έτσι λες;» του είπε η Κέιτι και ξέσπασαν και οι δύο σε γέλια.

Απέστρεψα αμέσως το βλέμμα μου εκνευρισμένος και υποκρίθηκα ότι τραγουδάω μέχρι να τελειώσει επιτέλους το τραγούδι. Τότε, ένας υπερβολικά ψηλός άντρας με ένα

υπερβολικά κοντό σορτς μπήκε στο κέντρο του κύκλου. Τα παιδιά άρχισαν να χειροκροτούν, μέχρι που εκείνος σήκωσε τα χέρια του για να τους σταματήσει. Τα χειροκροτήματα σταμάτησαν αμέσως.

«Σας χαιρετώ και σας καλωσορίζω στην Κατασκήνωση Ρινταμπούκι», είπε ο ψηλός. «Καλωσορίζω εκ νέου όσους γνωστούς βλέπω. Και, για όσους βλέπω πρώτη φορά, επιτρέψτε μου να συστηθώ. Ονομάζομαι Δόκτωρ Μάλκολμ Μάλστρομ, αλλά μπορείτε να με φωνάζετε Δόκτωρ Μαλ. Δεν είμαι όμως γιατρός, γι' αυτό μη με φωνάξετε αν αρρωστήσετε». Σταμάτησε περιμένοντας να ακούσει τα γέλια των παιδιών, που ξέσπασαν σαν τεράστιο κύμα. Αυτό βέβαια ήταν πολύ περίεργο, αφού δεν είπε τίποτα αστείο. «Ανυπομονούμε για μια ακόμη υπέροχη σεζόν εδώ στο Ρινταμπούκι», συνέχισε ο Δόκτωρ Μαλ. «Έχουμε ετοιμάσει πολλές εκπλήξεις ώστε αυτό το καλοκαίρι να είναι το καλύτερο από όλα».

Κοίταξα την Κέιτι σαν να της έλεγα: *Σοβαρολογείς;*

Εκείνη με κοίταξε σαν να μου απαντούσε: *Σοβαρόψου!*

Ο Δόκτωρ Μαλ έριξε μια ματιά στο σημειωματάριό του.

«Θέλω να σας πω κάτι τελευταίο προτού πάτε στους κοιτώνες σας και ετοιμαστείτε για το δείπνο». Χαμογέλασε σαν μπαμπάς που ετοιμάζεται να χαρίσει το καλύτερο δώρο. «Φέτος, θα απονείμουμε το

Βραβείο Ρινταμπούκι. Το βραβείο θα δοθεί στον κατασκηνωτή που θα επιδείξει όλες τις αξίες της κατασκήνωσής μας, δηλαδή την ακεραιότητα, τη συνεργασία και την υψηλή ακαδημαϊκή επίδοση».

Όλοι έβγαλαν επιφωνήματα θαυμασμού.

«Ο αποδέκτης του Βραβείου Ρινταμπούκι θα έρθει δωρεάν του χρόνου στην κατασκήνωση και θα γίνει δεκτός στο πρόγραμμα των ομαδαρχών όταν φτάσει στην κατάλληλη ηλικία».

Τα επιφωνήματα θαυμασμού μετατράπηκαν σε τσιρίδες. Ακόμη και η Κέιτι και ο Ναρίμ κουνούσαν το κεφάλι τους χαρούμενοι.

«Αυτό μου ακούγεται περισσότερο σαν τιμωρία παρά σαν επιβράβευση», ψιθύρισα, ίσως λίγο πιο δυνατά από όσο έπρεπε. Το κορίτσι που στεκόταν στα αριστερά μου με κοίταξε αηδιασμένο, σαν να είχα μόλις φάει ένα πιάτο τηγανητούς γυμνοσάλιαγκες.

Η Κέιτι προσπάθησε να με κάνει να σωπάσω, αλλά ήταν αργά – αποδείχθηκε ότι ο Δόκτωρ Μαλ είχε πολύ καλή ακοή.

Με πλησίασε και μου είπε: «Γεια σου, νεαρέ».

Τον κοίταξα. Ήταν όντως πολύ ψηλός. Το πρόσωπό του βρισκόταν πολύ ψηλότερα από το δικό μου.

«Γεια σας, κύριε».

«Να με φωνάζεις Δόκτωρ Μαλ», μου είπε χαμογελώντας. «Πώς σε λένε;»

«Τσάρλι Τζο Τζάκσον».

«Μάλιστα», μου απάντησε. «Ο κύριος Τζάκσον. Η φήμη σου έφτασε σ' εμάς πριν από σένα».

«Ευχαριστώ», είπα, αν και ήμουν σίγουρος ότι δεν το εννοούσε ως φιλοφρόνηση.

«Χαίρομαι που βρίσκεσαι εδώ και ας το θεωρείς τιμωρία», είπε ο Δόκτωρ Μαλ βάζοντας το μεγάλο χέρι του στον ώμο μου. «Μπορείς να μας πεις τι είναι αυτό που ελπίζεις να μάθεις στην Κατασκήνωση Ρινταμπούκι;»

Του απάντησα με το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο μυαλό, που ήταν το ίδιο ακριβώς που είχα πει στους φίλους μου, στον Τίμι και στον Πιτ, όταν μου είχαν κάνει την ίδια ερώτηση.

«Ελπίζω να μάθω να διαβάζω στον ύπνο μου».

Όλοι άφησαν να τους ξεφύγει μια πνιχτή φωνή και σώπασαν αμέσως. Κανένας δεν κουνήθηκε. Νομίζω ότι ακόμη και τα πουλιά σταμάτησαν να τιτιβίζουν.

Οχ!

Η Κέιτι, κλασικά, έστρεψε τα μάτια της προς τα πάνω.

Όμως, ο Δόκτωρ Μαλ δεν έπαψε να χαμογελάει.

«Δηλαδή, δε σου αρέσει το διάβασμα».

«Όχι», απάντησα περήφανα. «Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω διαβάσει κανένα βιβλίο ως το τέλος, εκτός από έκτακτες καταστάσεις τις οποίες δεν μπορούσα να ελέγξω».

Περίμενα να ακούσω τα παιδιά να γελάνε, όπως συμβαίνει συνήθως όταν λέω ένα αστείο. Εκείνα όμως είχαν καρφώσει τα βλέμματά τους πάνω μου. Κάποια ψιθύριζαν το ένα στο άλλο κοιτάζοντάς με σαν να έλεγαν: *Μα καλά, ποιος είναι αυτός;*

Παρατήρησα ότι ένα παιδί ήταν έτοιμο να γελάσει, αλλά φορούσε ένα μπλουζάκι του Χάρβαρντ και έτσι τον απέρριψα αυτόματα ως συμπαραστάτη μου στο μίσος μου για το διάβασμα.

Ο Δόκτωρ Μαλ έγενεψε ξανά.

«Σε αυτή την περίπτωση, μπορώ να σε ρωτήσω γιατί ήρθες στην κατασκήνωσή μας;»

«Πολύ καλή ερώτηση, Δόκτωρ Μαλ. Υποθέτω ότι το έκανα για να ικανοποιήσω τους γονείς μου. Για να είμαι ειλικρινής, ήταν μια στιγμή αδυναμίας».

Και αυτή η ατάκα θα είχε κάνει τους πάντες να γελάσουν. Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Όχι όμως εδώ. Ήταν σαν να ζούσα μια μόνιμη Αντίθετη Μέρα, όπου οι σπασίγκλες ήταν τα δημοφιλή παιδιά και τα δημοφιλή παιδιά –ή, έστω, τα αστεία παιδιά– ήταν τα παρείσακτα.

Ο Δόκτωρ Μαλ ξανακοίταξε το σημειωματάριό του και μετά έγενεψε σε έναν ψηλό τύπο που στεκόταν απέναντί του στον κύκλο.

«Απ' ό,τι βλέπω, θα είσαι μαζί με τον Ντουέιν, που είναι από τους καλύτερους ομαδάρχες μας».

Ο Ντουέιν έγενεψε καταφατικά, αλλά δε χαμογέ-

λασε. Σίγουρα φαινόταν ο λιγότερο σπασίκλας από όλους εκεί πέρα. Η αλήθεια είναι ότι έμοιαζε περισσότερο με πεζοναύτη παρά με σύμβουλο.

Έπειτα ο Δόκτωρ Μαλ επέστρεψε στο κέντρο του κύκλου.

«Τσάρλι Τζο, σύντομα θα αντιληφθείς ότι μοιάζεις περισσότερο με τα υπόλοιπα παιδιά μας από όσο νομίζεις», μου είπε. Με κάρφωσε με το βλέμμα του και συμπλήρωσε: «Θα σε κάνουμε έναν ακόμη από εμάς».

Θα σε κάνουμε έναν ακόμη από εμάς;

Αχ, όχι! Δε θέλω να γίνω ένας από αυτούς.

Αλλά... σκέφτηκα... ίσως μπορούσα να τους κάνω σαν εμένα!

Σκέφτηκα ότι έτσι τουλάχιστον θα μπορούσα να κάνω υποφερτές τις επόμενες τρεις εβδομάδες. Θα μπορούσα να αλλάξω τις απόψεις των παιδιών. Θα μπορούσα να τα κάνω φυσιολογικούς ανθρώπους που απεχθάνονται το διάβασμα.

Τουλάχιστον έτσι θα τα έσωζα από τη σπασικλίστικη ζωή τους.

Το επόμενο που έπρεπε να γίνει, σύμφωνα με το απίθανο διασκεδαστικό πρόγραμμα που θα ακολουθούσαμε στην κατασκήνωση, ήταν να τακτοποιήσουμε τα πράγματά μας. Με τον Ναρίμ αρχίσαμε να προχωράμε προς τον κοιτώνα μας.

«Νομίζω ότι δεν ξεκίνησες καλά με τον Δόκτορα Μαλ», μου είπε ο Ναρίμ. «Η αλήθεια είναι πως είναι πολύ καλός άνθρωπος. Νομίζω ότι, όταν τον γνωρίσεις καλύτερα, θα τον συμπαθήσεις».

Δυο παιδιά ήρθαν τρέχοντας προς το μέρος μας, προτού προλάβω να συγχαρώ τον Ναρίμ για την αισιοδοξία του. Το ένα ήταν το ψηλότερο παιδί που είχα δει ποτέ και το άλλο ήταν εκείνο το παιδί με το μπλουζάκι του Χάρβαρντ που παραλίγο να γελάσει στον Κύκλο του Καλωσορίσματος.

Κρίνοντας από τον τρόπο με τον οποίο έτρεχαν, σίγουρα κανένα από τα δύο δεν ήταν αρχηγός της ομάδας ποδοσφαίρου του σχολείου, αν καταλαβαίνετε τι εννοώ.

«Ναρίμ!» φώναξαν ταυτόχρονα.

Ο Ναρίμ χαμογέλασε πλατιά.

«Γεια σας, παιδιά!»

Χαιρετήθηκαν με εκείνη τη μισή-χειραψία-μισή-αγκαλιά που συνηθίζουν οι φίλοι όταν έχουν πολύ καιρό να δουν ο ένας τον άλλον.

«Τσάρλι Τζο, να σου συστήσω τον Τζορτζ Φίντλμαν και τον Τζακ Στρονγκ, δύο από τους καλύτερους φίλους μου εδώ στην κατασκήνωση».

Ο Τζορτζ ήταν ο γίγαντας που σας ανέφερα πριν. Έσφιξα πρώτα το δικό του χέρι.

«Γεια!» είπα.

«Χάρηκα», απάντησε ο Τζορτζ. «Καλώς ήρθες στην κατασκήνωση. Στο καταπληκτικότερο μέρος του κόσμου».

Σκέφτηκα να του ρίξω ένα βλέμμα απελπισίας, αλλά μετά αποφάσισα να το παίξω ευγενικός.

«Ναι; Ωραία».

«Ο Τζορτζ είναι ο εξυπνότερος άνθρωπος στον κόσμο», μου ανακοίνωσε ο Ναρίμ.

«Πολύ ωραία», είπα.

Το παιδί με το μπλουζάκι του Χάρβαρντ μου έτεινε το χέρι του.

«Είμαι ο Τζακ Στρονγκ».

Κοίταξα το αδύνατο σώμα του.

«Στ' αλήθεια αυτό είναι το επίθετό σου;»

Ο Τζακ κοκκίνισε.

«Το ξέρω. Δε μου πάει πολύ».

«Δε σκέφτηκα αυτό», του είπα ψέματα.

Ο Τζακ χαμογέλασε.

«Ήσουν πολύ αστείος στον Κύκλο του Καλωσορίσματος».

«Ευχαριστώ», του είπα. «Μάλλον όμως όχι και τόσο αστείος για να κάνω τους άλλους να γελάσουν».

Ο Τζακ σήκωσε τους ώμους του.

«Ήθελες να μπλέξεις από την πρώτη μέρα; Είσαι σοβαρός;»

«Συνήθως δεν είμαι».

Αυτή τη φορά γέλασε.

Έδειξα το μπλουζάκι του Χάρβαρντ που φορούσε.

«Τι είναι αυτό;»

«Τίποτα», απάντησε ο Τζακ. «Μπορεί μια μέρα να κάνω αίτηση για εκεί. Αν και είναι πολύ δύσκολο».

«Δεν είναι λίγο νωρίς για να τα σκέφτεσαι αυτά;» τον ρώτησα.

«Ο Τζακ σκέφτεται συχνά το κολέγιο», είπε ο Τζορτζ. «Ή, μάλλον, ο πατέρας του, θα έπρεπε να πω καλύτερα. Είναι πολύ αυστηρός με αυτά τα θέματα».

Ο Τζακ έδειξε ότι ντράπηκε για δεύτερη φορά σε οκτώ δευτερόλεπτα και έτσι αποφάσισα να αλλάξω θέμα.

«Παιδιά», είπα, «ο Ναρίμ μου είπε ότι ο Δόκτωρ Μαλ είναι τρομερός τύπος. Είναι δυνατόν;»

«Ναι», είπε ο Τζορτζ.

«Όντως», συμπλήρωσε ο Τζακ.

Μάλιστα. Όστε έτσι λειτουργούν αυτοί.

«Ο Δόκτωρ Μαλ έκανε μια καλή ερώτηση», πρόσθεσε ο Τζακ. «Τι κάνεις εδώ; Είπες για να ευχαριστήσεις τους γονείς σου, αλλά αυτός είναι ο μόνος λόγος;»

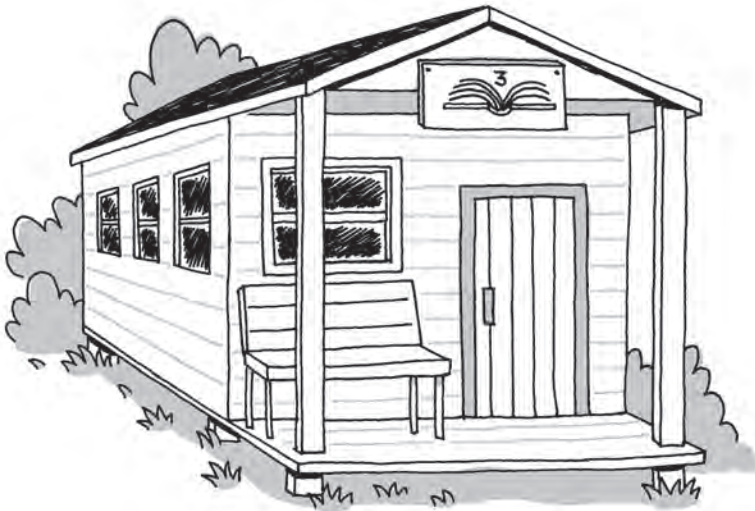
«Ελπίζω επίσης να γνωρίσω ωραία κορίτσια», είπα. «Μπορείτε να με βοηθήσετε σε αυτό;»

Ο Ναρίμ, ο Τζορτζ και ο Τζακ κοιτάχτηκαν.

«Όχι», απάντησαν με μια φωνή.

Ο κοιτώνας μας, που στέγαζε οκτώ παιδιά, ονομαζόταν «Ρόαλντ Νταλ». (Όλοι οι κοιτώνες είχαν ονόματα διάσημων συγγραφέων. Βέβαια, χαίρομαι που δε λεγόταν Μαρκ Τουέιν, γιατί δεν τα πάω καθόλου καλά μαζί του από τότε που ο μπαμπάς μου μου κατέστρεψε τα έκτα γενέθλιά μου, κάνοντάς μου ως μοναδικό δώρο ολόκληρη τη συλλογή με τα έργα του. Ακόμη τρέμω κάθε φορά που το σκέφτομαι.)

Μπήκαμε μέσα και συναντήσαμε τα υπόλοιπα τέσσερα παιδιά, που είχαν ήδη ξεκινήσει να τακτοποιούν τα πράγματά τους. Συστήθηκα σε όλους. Φαίνονταν εντάξει παιδιά, αν και λίγο παραξενεμένα από τη διαφωνία μου με τον Δόκτορα Μαλ. Σίγουρα δεν είχαν συνηθίσει να συγκατοικούν με κάποιον που δε διαβάζει. Επιπλέον, καθένα φάνηκε ότι είχε τουλάχιστον μια παράξενη συνήθεια:

- Ο Έρικ Κάνκλερ ήξερε τρεις γλώσσες, αλλά δε μιλούσε σχεδόν καθόλου.
- Ο Τζέρεμι Κιμ φταρνιζόταν τουλάχιστον είκοσι φορές το λεπτό και είχε ένα τεράστιο απόθεμα από χαρτομάντιλα κάτω από το κρεβάτι του.
- Ο Κένι Σαρκόφσκι είχε αποφασίσει ότι θα ζούσε για πάντα αν έτρωγε σκόρδο και έτσι μύριζε λιγάκι «διαφορετικά».
- Ο Σαμ Θέρμπερ δεν άλλαζε ποτέ εσώρουχο (σύμφωνα με τον Ναρίμ), αλλά το περιοδικό *Τάιμς* της Νέας Υόρκης είχε ήδη δημοσιεύσει ένα διήγημά του.

Και, φυσικά, υπήρχαν επίσης ο Ναρίμ, ο Τζορτζ και ο Τζακ, που τους γνωρίσατε ήδη, και ο ομαδάρχης μας, ο Ντουέιν, που φαινόταν σχετικά καλός τύπος, αν και με μια μεγάλη «αν τα βάλετε μαζί μου τη βάψατε» δόση.

Αγαπητή Ζόι,

Είμαι ήδη δύο μέρες στην κατασκήνωση! Δεν το πιστεύω πόσο γρήγορα περνάει ο καιρός!

Αμ δε!

Τι κάνεις; Χαίρομαι πολύ που σε γνώρισα καλύτερα φέτος. Νομίζω ότι ήταν καλή ιδέα που αποφασίσαμε να μη βγούμε πριν φύγω για την κατασκήνωση, δε συμφωνείς; Αυτό όμως δε σημαίνει ότι δεν μπορούμε να πάμε σινεμά ή να κάνουμε κάτι όταν επιστρέψω. Ελπίζω να μη σε ενοχλεί αυτό.

Η Κέιτι και ο Ναρίμ σου στέλνουν τους χαιρετισμούς τους. Τους αρέσει πολύ εδώ και θα προσπαθήσω να μην τους θυμώσω γι' αυτό. Κάνουν πολλή παρέα. Όσο για μένα, δε θα 'ηλεγα ότι έχω κάνει πολλούς φίλους ως τώρα. Νομίζω ότι κάποια παιδιά ίσως με θεωρούν κακή επιρροή. Δεν ξέρω πώς τους ήρθε αυτή η ιδέα.

Γράψε μου σύντομα. Ελπίζω να βρεθούμε όταν επιστρέψω. Απάντησέ μου πώς σου φάνηκε αυτό με το σινεμά.

Ο φίλος σου,
Τσάρλι Τζο

Τέλος πάντων. Αυτός ήταν ο κοιτώνας μου και οι
συγκάτοικοί μου. Ωραία παρέα, έτσι; Μήπως θέλε-
τε να μαντέψετε ποιος ήταν ο παρείσακτος;
Σωστά.
Εγώ.

Ένα από τα πρώτα πράγματα που κατάλαβα ήταν ότι, αν είχα σκοπό να κάνω τα υπόλοιπα παιδιά λιγότερο σπασίκες, θα έπρεπε να ξεκινήσω αργά. Δεν μπορούσα να πείσω ολόκληρη κατασκήνωση να αρχίσει να μισεί το διάβασμα και το γράψιμο μέσα σε μια μέρα. Έπρεπε όμως να το δουλέψω με ένα παιδί κάθε φορά. Έτσι, ξεκίνησα με τη μεγαλύτερη, πιο έξυπνη και πιο μυαλωμένη ιδιοφυΐα από όλες.

Τον Τζορτζ Φίντλμαν.

Οι φήμες έλεγαν ότι το IQ του Τζορτζ ήταν τόσο υψηλό, που είχε βγάλει νοκ άουτ όλα τα μηχανήματα. Ο Τζορτζ ήταν από εκείνα τα παιδιά που καταλαβαίνουν πράγματα στο ανώτατο επίπεδο. Όπως οι σκύλοι πιάνουν τους ήχους.

Ήταν η δεύτερη μέρα στην κατασκήνωση και ήμασταν στο *Γράψιμο*. Εγώ είχα πιάσει θέση στην τελευταία σειρά, που, παραδοσιακά, ήταν η αγαπημένη μου σειρά.

Κανείς δεν είχε καθίσει μαζί μου.

«Έχει αρκετό χώρο εδώ, παιδιά», είπα. «Στην τελευταία σειρά συμβαίνουν όλα τα καλά».

Κανείς δεν έδωσε σημασία.

Κατάφερα όμως την Κέιτι και τον Ναρίμ να καθίσουν μαζί μου.

«Μην ανησυχείς», είπε η Κέιτι χτυπώντας μου το γόνατο. «Σιγά σιγά θα συνηθίσουν τους περίεργους τρόπους σου».

Ο Τζορτζ καθόταν τρεις σειρές μπροστά μας. Δέκα λεπτά μετά την έναρξη του μαθήματος, αποφάσισα να κάνω την κίνησή μου και του πέταξα ένα χαρτί που το είχα κάνει μπάλα.

«Ψιτ!» Καμία απάντηση. «Ψιτ!» Ξαναείπα λίγο πιο δυνατά. Τα υπόλοιπα παιδιά άρχισαν να με κοιτάζουν και κάποια στιγμή ο Τζορτζ στράφηκε προς το μέρος μου.

«Τι;» είπε με τον εκνευρισμό ζωγραφισμένο στο ιδιοφυές βλέμμα του. Παρότι είχαμε κάνει μερικές συζητήσεις, συνέχιζε να αντιμετωπίζει με καχυποψία την αντιπάθειά μου για τη μελέτη, όπως όλοι βέβαια.

Έδειξα το χαρτί του.

«Τι γράφεις;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους του.

«Τίποτα το ιδιαίτερο. Μια ανάλυση των κοινωνικών τάξεων στα έργα της Έμιλι Μπροντέ».

«Ποιας Έμιλι;»

«Καμίας», απάντησε ο Τζορτζ και επέστρεψε στο γράψιμό του.

«Ωραία», είπα. Έκανα μια μικρή παύση και συνέχισα: «Γράφω ένα γράμμα σε μια κοπέλα».

«Είσαι αμειλικτος», ψιθύρισε η Κέιτι με τα μάτια της καρφωμένα στο χαρτί της.

«Είναι καλό να είσαι αμειλικτος;» τη ρώτησα.

«Όχι».

Στράφηκα ξανά στον Τζορτζ.

«Τη λένε Ζόι».

Με κοίταξε. Κατάλαβα ότι ενδιαφερόταν, αν και δεν ήθελε να το δείξει.

«Είναι η κοπέλα σου;»

«Όχι. Αρέσουμε ο ένας στον άλλον, αλλά δεν έχουμε βγει ραντεβού».

Ο Τζορτζ έγνεψε.

«Και πολύ καλά κάνεις».

Κοίταξε νευρικά προς το μέρος της αρχηγού της ομάδας (ή, τέλος πάντων, προς εκείνη που σε έναν φυσιολογικό κόσμο θα ονομαζόταν «καθηγήτρια»), της κυρίας Ντομέρκα. Είμαι σίγουρος ότι ο Τζορτζ δεν είχε ξαναμιλήσει ποτέ στην τάξη, εκτός από εκείνες τις περιστάσεις που ήθελε να διορθώσει κάποιον καθηγητή.

Η κυρία Ντομέρκα φαινόταν καλή και διασκεδαστική. Επίσης, φορούσε τα πιο τρελά ρούχα που είχα δει στη ζωή μου. Ήταν απασχολημένη βοηθώντας κάποιο άλλο παιδί με την εργασία του και έτσι το πεδίο ήταν ελεύθερο.

«Και εσύ;» ρώτησα τον Τζορτζ. «Έχεις κοπέλα;»

Ο Τζορτζ με κοίταξε σαν να τον ρώτησα αν είχε

θάψει κάποιον στην αυλή του. Πριν προλάβει να απαντήσει, ένα όμορφο κορίτσι με κόκκινα μαλλιά, η Κάθι Ράντι, με αγριοκοίταξε.

«Άφησέ τον ήσυχο. Δουλεύει», είπε. «Κάποια στιγμή πρέπει να το δοκιμάσεις και εσύ».

Της χαμογέλασα, αλλά δε μου ανταπέδωσε το χαμόγελο.

«Έχεις;» ξαναρώτησα τον Τζορτζ.

Εκείνος πέταξε κάτω το μολύβι του.

«Όχι, δεν έχω κοπέλα! Εννοώ, όχι ακόμη. Αλλά έχω σκοπό να βρω του χρόνου».

«Τι περιμένεις; Στην κατασκήνωση υπάρχουν πολλά όμορφα κορίτσια». Έδειξα την Κάθι. «Είδες πώς σε υποστήριξε η Κάθι; Βάζω στοίχημα ότι θα δεχτεί να βγει μαζί σου».

«Γιατί το λες αυτό;» ακούστηκε να ρωτάει μια φωνή, που σίγουρα δεν ήταν ούτε του Τζορτζ ούτε της Κάθι.

Σήκωσα το βλέμμα μου και αντίκρισα το πράσινο και πορτοκαλί μπλουζάκι της κυρίας Ντομέρκα πάνω από το κεφάλι μου.

«Γεια σας», είπα.

Η κυρία Ντομέρκα έβαλε τα γέλια.

«Έχουν περάσει μόνο δύο μέρες και ήδη έμαθα ποιος είναι ο σαματατζής στην τάξη μου. Συνήθως μου παίρνει τουλάχιστον μια εβδομάδα». Έδειξε εμένα και τον Τζορτζ. «Συνεχίστε τη δουλειά σας και οι δύο», πρόσθεσε και απομακρύνθηκε.

«Ευχαριστώ πολύ», μου είπε ο Τζορτζ.

«Κανένα πρόβλημα», απάντησα. Ο Τζορτζ κούνησε το κεφάλι του και στράφηκε ξανά στο γραπτό του.

Όμως, δεν είχα τελειώσει ακόμη.

«Ψιτ!» ξαναείπα, αυτή τη φορά στην Κάθι Ράντι.

«Τι τρέχει μ' εσένα;» σφύριξε.

«Θα ήθελες να βγεις ραντεβού με το πιο έξυπνο παιδί της Αμερικής;» τη ρώτησα.

«Να υποθέσω ότι δεν εννοείς εσένα».

«Σωστά».

Η Κάθι κάρφωσε το βλέμμα της στον Τζορτζ.

«Ίσως», απάντησε, «αλλά μόνο αν μας αφήσεις ήσυχους».

Ο Τζορτζ είχε γίνει κατακόκκινος και δεν μπορούσε να πάρει το βλέμμα του από το γραπτό του. Κατόπιν, έστρεψε το βλέμμα του στην Κάθι και για μια στιγμή φάνηκε σαν να μην έδινε καμία απολύτως σημασία στη διαμόρφωση των τάξεων στα έργα της Έμιλι Μπροντέ.

Όπως σας είπα, ένας ένας κάθε φορά.

Αγαπιτέ Τσάρλι Τζο,

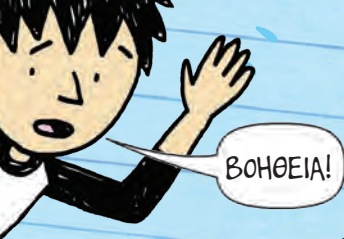
Σ' ευχαριστώ που μου έγραψες τόσο σύντομα! Μου λείπεις. Το καλοκαίρι δεν είναι το ίδιο χωρίς εσένα. Τα καταφέρνουμε όμως να περνάμε καλά! Μη θυμώνεις.

Νομίζω ότι είναι πολύ ωραίο που πρέπει να γράφεις γράμματα και όχι να στέλνεις μηνύματα στο κινητό. Η μαμά μου λέει ότι της θυμίζεις τον εαυτό της όταν ήταν μικρή.

Τα πράγματα πάνε πολύ καλά. Ζωγραφίζω πολύ και βγαίνω με τους φίλους μου. Καμιά φορά, τα πράγματα είναι λίγο βαρετά, αλλά μάλλον θα πεις ότι όλα εδώ είναι τέλεια. Αύριο θα πάμε να επισκεφθούμε τον μπαμπά μου. Πλέον, οι γονείς μου μιλάνε περισσότερο από όσο μιλούσαν όταν ήταν παντρεμένοι. Το βρίσκω λίγο περίεργο αυτό. Θα δούμε τι θα γίνει.

Θα σου γράψω σύντομα. Σ' το υπόσχομαι.

Χο,
Ζόι

Επιτέλους, καλοκαιρινές διακοπές!

Αλλά αντί να κάνει βόλτες με τους φίλους του και να παίζει με τα σκυλιά του, ο Τσάρλι Τζο Τζάκσον έρχεται αντιμέτωπος με τον χειρότερο φόβο του: την εκπαιδευτική καλοκαιρινή κατασκήνωση, η οποία είναι ακριβώς όπως την είχε φανταστεί, γεμάτη βιβλία και σπασικλάκια. Εδώ, τα πάντα είναι αντίθετα από την πραγματικότητα.

Οι σπασίκλης είναι τα κουλ τυπάκια και οι κουλ είναι οι παρείσακτοι. Ωστόσο, ο Τσάρλι Τζο είναι αποφασισμένος να πείσει ολόκληρη την κατασκήνωση ότι το σωστό είναι να μισείς το διάβασμα και το γράψιμο.

Θα πετύχει τον στόχο του ή θα μεταμορφωθεί σε έναν από αυτούς;

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!

Άλλη μια ξεκαρδιστική ιστορία με πρωταγωνιστή τον θεότρελο Τσάρλι Τζο, που θα «μιλήσει» στην καρδιά όλων μισούν την εκπαιδευτική κατασκήνωση και προτιμούν τις χαλαρές διακοπές, αλλά και θα καταφέρει, ίσως, να τους αλλάξει γνώμη...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 9 ετών

ISBN 978-618-01-0555-1

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΕΙΣ: 14518

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η